

Ziua de sabbat și ziua Domnului (duminică) **Trebuie noi ca creștini să ținem ziua de sabbat?**

Geneza 2,3: *Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui creatoare, pe care o făcuse.*

Exod 20.8: *Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.*

Ioan 20,19.26: *În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” ... După opt zile, ucenicii lui Isus erau iar în casă ...*

Faptele Apostolilor 20,7: *În ziua dintâi a săptămânii eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea ...*

Cuprins

Introducere

Paralelă între ziua de sabbat și ziua de duminică

A fost înlocuită ziua de sabbat cu prima zi a săptămânii?

Nu trebuie creștinii să țină și astăzi ziua de sabbat?

Ce înseamnă acum ziua de sabbat pentru noi creștinii?

Dar, Se poate Dumnezeu odihni astăzi, sau în general începând de la căderea în păcat?

De ce izraelitul trebuia să se odihnească în ziua de sabbat?

Cum a ținut Domnul Isus ziua de sabbat?

De ce este prima zi din săptămână așa de importantă pentru creștini?

Introducere

Mereu se pune întrebarea cu privire la porunca referitoare la ziua de sabbat în legătură cu „ziua Domnului”. Unii consideră că ziua de sabbat a fost înlocuită de „ziua Domnului” (duminică). Alții consideră că în orice caz noi trebuie să ținem și astăzi ziua de sabbat, căci ea este o parte componentă a celor zece porunci. Alții resping porunca referitoare la ziua de sabbat și degenează „ziua Domnului” făcând din ea o zi normală de lucru. Ce spune Biblia referitor la această temă?

Paralelă între ziua de sabbat și ziua de duminică

Vrem mai întâi să facem o paralelă a însușirilor care caracterizează cele două zile.

Ziua de sabbat	Ziua Domnului
Ziua de sabbat stă în legătură cu pământul acesta (stă în legătură cu poporul Israel, care are făgăduințe pământești, vezi făgăduința dată lui Avraam, Iacov, etc.).	Ziua Domnului stă în legătură cu cerul (ea stă în legătură cu Domnul înviat în cer și este caracteristica Adunării, care poartă un caracter ceresc; are binecuvântări cerești: vezi Efeseni 1,3).
Ea este semnul odihnei lui Dumnezeu în prima creație (Geneza 2,3).	Ea este semnul odihnei lui Dumnezeu în cea de-a doua creație (Levitic 23,16-21).
Ea este un punct final (ultima zi a săptămânii).	Ea este un început nou (prima zi a săptămânii).
Ea este semnul caracteristic al Legii și al legământului cu Israel (Exod 31,13 și versetele următoare).	Ea este semnul caracteristic al harului și a unei noi perioade de timp – bazată pe realitatea învierii, care a avut loc în prima zi a săptămânii (Matei 28,2).
Ea este un semn pentru odihnă și învioreare <i>după</i> lucru (Exod 31,17).	Ea este un semn pentru odihnă și învioreare <i>înainte</i> de lucru (și pentru adorare).
Ziua de sabbat stă în legătură și cu moartea – Domnul a stat în mormânt în ziua de sabbat.	Ziua Domnului stă în legătură cu viața, deoarece Domnul a înviat în această zi.
Să lucrezi în ziua de sabbat era un păcat grav (Deuteronom 15).	Nu este nici o lege care interzice să se lucreze în ziua Domnului (dacă noi ar trebui să lucrăm, aceasta este o altă chestiune!).
Ziua de sabbat este desemnată ca fiind pentru om (Marcu 2,27).	Prima zi a săptămânii este desemnată ca fiind „Ziua Domnului” (Apocalipsa 1,10).
Ea este ziua odihnei trupești (Exod 31,15; Levitic 23,3).	Ea este ziua odihnei spirituale, dar și a activității spirituale (Evrei 10,25).
În ziua de sabbat nu era permis să se iese din casă (din cort) (Exod 16,29).	Se iasă afară ca să nu se neglijeze întrunirile Adunării și se iese afară ca să se vestească oamenilor vestea bună (Evrei 10,25).
În ziua de sabbat era „arderea-de tot pentru fiecare zi de sabbat” specială (vezi Numeri 28,9.10): „În ziua sabbatului să aduceți doi miei de un an fără cusur și, ca dar de mâncare, două zecimi de efă din floarea făinii, frământată cu untdelemn, împreună cu jertfa de băutură.”	Domnul dorește să fie la ai Săi (El S-a arătat duminica de două ori ucenicilor – Ioan 20,19.26). Duhul Sfânt a venit pe pământ în ziua de duminică (Rusaliile/ziua cincizecimii sunt duminica, vezi și Levitic 23,16). Ucenicii au făcut frângerea pâinii duminica (Faptele Apostolilor 20,7).

	<p>Apostolul Ioan a avut într-o zi de duminică viziunea despre Hristos Cel glorificat și a primit revelația – în această zi el a fost în Duhul (Apocalipsa 1,10).</p> <p>Duminica ar trebui ca fiecare creștin să pună bani deoparte pentru lucrarea Domnului (1 Corinteni 16,2).</p>
<p>În Împărăția de o mie de ani ziua de sabbat va avea din nou o importanță mare, când Domnul Isus va domni peste poporul Lui pământesc (de exemplu Ezechiel capitolul 45 și 46).</p>	<p>Nu se spune că în Împărăția de o mie de ani se va mai serba sărbătoarea Rusaliilor, care are a face cu duminică. Această sărbătoare s-a împlinit deja pe deplin în Adunare. În timpul Împărăției de o mie de ani Adunarea va fi deja de mult timp răpită în cer.</p>
<p>Ziua de sabbat era un semn între Dumnezeu și poporul Său Israel, ca să se arate clar că Dumnezeu a pus deoparte poporul pentru Sine (Exod 31,13).</p>	<p>Duminica este un semn caracteristic al Adunării/Bisericii.</p>

A fost înlocuită ziua de sabbat cu prima zi a săptămânii?

Răspunsul este simplu: Nu! Căci Biblia amintește ziua de sabbat și după învierea lui Hristos și o diferențiază de prima zi a săptămânii. Chiar și în ziua învierii se vorbește în mod deosebit atât de ziua de sabbat cât și de prima zi a săptămânii: „La sfârșitul zilei *sabatului*, când începea să se lumineze înspre *ziua dintâi a săptămânii* Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul” (Matei 28,1).

Și apostolul Pavel a mers în *ziua de sabbat în sinagogi* (Faptele Apostolilor 13,42-44; 15,21; 18,4), ca să predice, și în *prima zi a săptămânii* a serbat Cina cu credincioșii din Troa și a discutat cu ei (vezi Faptele Apostolilor 20,7).

Nu trebuie creștinii să țină și astăzi ziua de sabbat?

Și în acest caz este ușor de răspuns la întrebare: Nu! Cu toate că noi nu găsim nici o anulare directă a porunci referitoare la ziua de sabbat, totuși prin moartea lui Hristos au fost împlinite toate cerințele Legii (Romani 8,4). Biblia spune foarte clar că acum noi „nu suntem sub Lege ci sub har” (Romani 6,14), și dacă vrem să ne mai punem iarăși sub Lege, se spune, „am căzut din har” (Galateni 5,4).

Dar – așa se argumentează – Dumnezeu a sfințit deja ziua a șaptea, atunci când El a creat pământul, pe când încă nu era nici o Lege, și drept urmare această poruncă referitoare la ziua de sabbat este valabilă pentru orice perioadă de timp din istoria mântuirii lui Dumnezeu. În privința aceasta trebuie însă să ne gândim că în Geneza 2,1-3 se spune numai că Dumnezeu S-a odihnit, și în Exod 31,17 se spune că în această zi Dumnezeu „S-a înviorat”, deci S-a bucurat de lucrarea Sa, care „era foarte bună”. Aici nu găsim nici un fel de porunci, că această

odihnă ar fi valabilă și pentru om, și nici nu găsim că Dumnezeu „S-a înviorat” în fiecare a șaptea zi. În trecut spus, dacă totdeauna ar fi fost o poruncă pentru toți oamenii, atunci Dumnezeu nu ar mai fi putut s-o dea ca poruncă specială pentru poporul Său (Exod 16,28.29; 31,13). În continuare se va vorbi mai mult despre această odihnă a lui Dumnezeu.

Ce înseamnă acum ziua de sabbat pentru noi creștinii?

Dacă se vrea, pentru creștini această zi efectiv nu mai are nici o însemnătate în zilele noastre. Totuși Biblia ne spune că ziua de sabbat este un tablou sau o umbră a lucrurilor viitoare: „Deci nimeni să nu vă judece cu privire la mâncare sau la băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, sau lună nouă, sau sabbate, care sunt o umbră a lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos” (Coloseni 2,16.17).

Deci ziua de sabbat nu este o umbră sau un model al zilei Domnului, ci al unui adevăr viitor. Și acest adevăr viitor îl găsim în epistola către Evrei 4,8-10: „Căci, dacă Iosua le-ar fi dat odihna, Dumnezeu n-ar mai vorbi după aceea de o altă zi. *Rămâne deci o odihnă ca de sabbat pentru poporul lui Dumnezeu.* Fiindcă cine a intrat în odihna Lui, s-a odihnit și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de ale Sale.”

Această odihnă ca de sabbat se va împlini în Împărăția de o mie de ani atât pentru Israel cât și pentru Adunarea lui Dumnezeu din timpul harului.

Dar, Se poate Dumnezeu odihni astăzi, sau în general începând de la căderea în păcat?

În Geneza 2,1-3 se spune pentru prima dată, că „Dumnezeu S-a odihnit”. După ce lucrarea Sa creatoare a fost terminată și totul „era foarte bun”, Dumnezeu putea realmente să Se odihnească. Dar după ce păcatul a venit în lume, nu mai citim că Dumnezeu S-a odihnit. Dimpotrivă, Domnul Isus spune în evanghelia după Ioan: „Dar Isus le-a răspuns: „Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu de asemenea lucrez.”” (Ioan 5,17).

Un comentator scrie:

Spinii și pălămida, legate cu acele mii de roade umilite, înjosite, vestesc cu glas tare: „Dumnezeu trebuie să lucreze; El nu Se poate odihni”. Poate El să aibă un loc de odihnă în mijlocul suspinelor și lacrimilor, al dificultăților și durerilor, al bolilor și al morții, al necredincioșiei și al vinovăției unei lumi stricate? Poate El în astfel de împrejurări să țină sabbatul? Imposibil. Sfânta Scriptură ne spune categoric, că El lucrează neîncetat și fără odihnă începând de la creație și până acum. Dumnezeu a lucrat de la căderea lui Adam și până la întruparea lui Hristos, de la întruparea lui Hristos și până la cruce a lucrat Fiul lui Dumnezeu, și de la Rusalii până acum lucrează Duhul Sfânt.”

De ce izraelitul trebuia să se odihnească în ziua de sabbat?

Cu toate că de la căderea în păcat Dumnezeu nu a mai putut să Se odihnească, El dă totuși porunca ca copiii lui Israel să se odihnească în ziua de sabbat de orice fel de lucrare (Exod 20). De ce? Deoarece Dumnezeu are în vedere binele omului. Căci tot ce dă Dumnezeu este bun. Căci așa se și spune, că Legea este sfântă, dreaptă și bună (Romani 7,12). Și în Deuteronom 10,13 se spune: „... să păzești poruncile Domnului și rânduielile Lui pe care ți le dau astăzi, pentru binele tău”. Chiar dacă Dumnezeu nu putea să Se odihnească, totuși în harul Său și în

îndurarea Sa a dat omului această zi de sabbat. Dumnezeu știa că după șase zile de lucru omul avea nevoie de o zi de odihnă, ca să se regenereze, ca să se întărească în duh, suflet și trup. În Noul Testament avem cheia pentru porunca referitoare la ziua de sabbat; Domnul Isus spune acolo, că „sabbatul a fost făcut pentru om” (Marcu 2,27) – el trebuia să fie de folos omului și nu să-i producă pagubă. Dar el era și o poruncă, după care Dumnezeu putea să măsoare în mod deosebit ascultarea poporului Său. Toate celelalte porunci sunt convingătoare din punct de vedere moral pentru om. Dar porunca referitoare la ziua de sabbat nu este o poruncă direct morală. Dumnezeu dorește ca omul să asculte de El din pricina Lui. Chiar dacă creștinii astăzi nu mai au porunca referitoare la ziua de sabbat, totuși în ea este un aspect serios, căci și copiii lui Dumnezeu ar trebui în timpul actual să fie ascultători de Cuvântul lui Dumnezeu, nu pentru că noi am înțeles deja totul, ci pentru că noi iubim pe Dumnezeu și pe Domnul Isus (și păzim poruncile Sale” (Ioan 14,21). Vezi în privința aceasta și articolul fratelui H. L. Heijkoop: „Ce este păcat” – la sfârșitul documentului.

Cum a ținut Domnul Isus ziua de sabbat?

Așa cum tocmai am văzut, Domnul Isus spune că „sabbatul a fost făcut pentru om”, și nu „omul a fost făcut pentru sabbat” (Marcu 2,27). Așa cum Dumnezeu a lucrat începând de la Adam, tot așa a lucrat Domnul Isus atunci când El a fost pe pământul acesta. El nu Și-a acordat nici un sabbat. Putea El să Se odihnească, când oamenii aveau nevoie de ajutorul Lui? Nu a venit El în lumea aceasta din cauza nevoilor oamenilor? Nu a venit El să caute și să salveze ce era pierdut? Nu! Hristos nu Se putea odihni. Păsările aveau cuiburi și vulpile vizuini, dar Fiul Omului nu avea nimic unde să-Și poată pune capul. Abia atunci când omul nu a avut nici un alt loc pentru Hristos decât crucea, Domnul Isus a strigat pe cruce: „S-a sfârșit!”, și după aceea „Și-a plecat capul”. S-ar putea traduce și: „El Și-a pus capul jos” – pe cruce, un loc între cer și pământ, a fost singurul loc unde Domnul Isus după ce a terminat lucrarea putea să găsească „odihnă”. În ziua de sabbat El a mers împreună cu ucenicii Săi prin lanurile de grâu și a vindecat oameni de bolile lor (Marcu 2,23.24; 3,1-5). Singura dată când citim că Hristos S-a odihnit, este când în ziua de sabbat El a fost în mormânt. Ce batjocură: în timp ce Domnul după răstignirea Sa stătea în mormânt în ziua sabbatului, aceia care mai înainte au strigat „Răstignește-L!” sărbătoreau sabbatul. Și chiar și aici găsim pe Hristos la lucru, și anume când El „prin moarte a nimic pe cel ce avea puterea morții”. Când Domnul Isus era în mormânt, ca să restaureze pentru Dumnezeu odihna ca de sabbat pierdută, izraeliții sărbătoreau sabbatul, ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut. Ce contrast!

De ce este prima zi din săptămână așa de importantă pentru creștini?

Găsim ziua Domnului în următoarele locuri din Scriptură: Matei 28,1; Ioan 20,19; Ioan 20,25; Faptele Apostolilor 20,7; 1 Corinteni 16,2; Apocalipsa 1,10.

Aceste locuri din Scriptură arată că prima zi din săptămână nu poate fi prețuită suficient de creștinii credincioși. În această zi a înviat Domnul Isus, așa că această zi a devenit începutul unei creații cu totul noi, o relație cu totul nouă a omului cu Dumnezeu. Abia după înviere ne este făcut cunoscut de Domnul, că Dumnezeu este acum și „Dumnezeul nostru” și că Tatăl Său este acum și „Tatăl nostru” (Ioan 20). Învierea a fost și mesajul pentru care primii ucenici și apostoli au trebuit să sufere mult și pentru care ei au fost chiar gata să moară ca martiri.

După aceea găsim pe ucenici în prima zi a săptămânii, în ziua învierii, adunați înapoia ușilor încuiate, și Domnul vine în mijlocul lor (Ioan 20,19).

Opt zile după aceea, iarăși în prima zi a săptămânii, ucenicii sunt adunați din nou, și Domnul Isus vine iarăși în mijlocul lor (Ioan 20,25). Primi creștini din Troa se strâneau evident de asemenea în prima zi a săptămânii, ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu și să frângă pâinea, deoarece lor li s-a părut această zi a fi cea mai potrivită (Faptele Apostolilor 20,7). Credincioșii din Corint trebuiau în prim azi să pună deoparte un dar pentru Domnul și pentru ai Săi, pentru nevoile credincioșilor. Este însă foarte interesant, că într-adevăr Pavel în ziua de sabbat a mers în sinagogă (Faptele Apostolilor 13,42-44; 15,21; 18,4), ca să vorbească iudeilor, dar după aceea în prima zi a săptămânii a venit împreună cu frații și surorile lui de credință ca să predice Cuvântul lui Dumnezeu și să frângă pâinea. Și despre Ioan ni se spune, că el „în ziua Domnului” era în Duhul. El nu avea nici o posibilitate să se strângă împreună cu credincioșii, deoarece era întemnițat pe insula Patmos, dar aceasta nu l-a împiedicat ca în această zi – Scriptura spune: „în ziua care aparține Domnului” – să fie în Duhul. Și aceasta i-a dat posibilitatea ca în această zi să aibă o viziune cu totul deosebită despre Domnul Isus în glorie și să primească cartea Apocalipsa.

Chiar dacă noi ca creștini nu avem nici un „tu trebuie să faci” sau „tu nu ai voie” pentru această zi și am fost chemați la libertate și de asemenea principial nu ne este interzis să facem vre-o lucrare în „ziua Domnului”, totuși fiecare creștin spiritual va fi conștient de măreția acestei zile. Este ziua care ne vorbește de faptul că păcatul a fost ispășit, că moartea a fost transformată în viață și acea condamnare, de care ar fi trebuit să avem parte, a rămas în mormântul lui Hristos, că Domnul Isus a înfăptuit tot ce Tatăl i-a încredințat să facă, și că Hristos trăiește acum și este motivul adorării noastre și potrivit cu Matei 18,20 El este literalmente în mijloc acolo unde credincioșii se strâng în Numele Său.

De aceea noi vom străbate această zi în această conștiență și vom folosi orele în care noi ne strângem ca credincioși și nu vom neglija străngerile noastre, și prin aceasta vom ține seama că aceasta este „ziua Domnului” și ea este o ocazie unică (în săptămână) pentru fiecare creștin de a avea o întâlnire deosebită cu Domnul. „Căci acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18,20). Niciodată să nu subapreciem aceasta să facem din ea o obișnuință, căci atunci rezultatul va fi moartea spirituală a străngerilor laolaltă. Dacă suntem călăuziți numai de tradiție și obiceiuri, atunci strângerea laolaltă și-a pierdut valoarea.

La începutul creștinismului era obiceiul ca credincioșii să lucreze pe parcursul primei zile a săptămânii și apoi seara să se strângă – vezi Faptele Apostolilor 20. Cât de mulți erau cei care veneau obosiți și istoviți la strângere? Eutich era așa de obosit, că a căzut din fereastră. Iubiți frați și surori, pentru Eutich putem avea o oarecare înțelegere, când a adormit în ora de adunare. Dar noi nu avem nici o scuză în timpul nostru. Dumnezeu ne dăruiește, cel puțin aici la noi, sâmbăta, în care ne putem odihni și ne putem pregăti spiritual pentru duminică. De regulă noi nu trebuie să lucrăm duminică, așa că noi avem cele mai bune premise ca odihniți și înviorați să mergem la locul despre care Domnul spune: aici doresc cu plăcere să fiu în mijlocul alor Mei (Matei 18,20). Cine fără un motiv cu adevărat bine întemeiat – și nu pentru că grădina sa probabil nu este cu totul în ordine, sau casa lui trebuie „tencuită” Hagai 1,4) sau pentru că el trebuie să lucreze pentru că autoturismul nou a fost prea scump, sau sâmbăta seara vizitatorii/sărbătoarea a durat prea mult – se târăște istovit și obosit spre orele de adunare, acela trebuie să se întrebe cu adevărat, dacă nu cumva desconsideră harul lui

Dumnezeu. Cu siguranță această atitudine nu are nimic a face cu legalismul, ci pur și simplu numai cu prețuirea și simpatia noastră pentru Domnul.

Ce este păcat? – H. L. Heijkoop

Păcat este tot ce face omul în mod independent de autoritatea pe care Dumnezeu și Domnul Isus o are asupra lui. Tot ce stă în opoziție cu Cuvântul lui Dumnezeu este păcat. Cunoașterea acestui adevăr conduce la judecarea conștiință a păcatului.

Doresc să lămuresc această caracteristică printr-o realitate demnă de remarcat din Vechiul Testament. Din cele zece porunci, nouă pot fi înțelese și de oameni necredincioși cu o ținută morală ridicată. Sunt mii de necredincioși care niciodată n-au ucis, niciodată n-au comis adulter, niciodată nu au furat nu au mințit etc. Sunt lucruri pe care le judecă și conștiința omului firesc și atunci când cineva dintre necredincioși le fac, le strică reputația. Însă între cele zece porunci se găsește una pe care n-o poate înțelege nici un necredincios și nu este văzută ca o încălcare a conștiinței firești a omului. La această poruncă israelitul depindea exclusiv de faptul dacă voia să asculte de Dumnezeu sau nu. Mă gândesc la porunca sabbatului, poruncă care cerea ca în cea de-a șaptea zi a săptămânii să nu lucrezi, ci să te odihnești. Un om firesc nu înțelege de ce era socotită ziua a șaptea și nu a șasea, cum fac mahomedanii, sau luna, sau marțea sau miercurea. Principiul este simplu: ei nu aveau voie să lucreze în a șaptea zi pentru că Dumnezeu a așezat-o ca zi de sabbat. Singurul motiv era deci că Dumnezeu a spus așa. De aceea găsim în cărțile lui Moise și mai ales în Levitic deseori reluată porunca sabbatului, atunci când Dumnezeu dă noi porunci, interdicții și recomandări. Era singura poruncă de a cărei împlinire depindea clar și exclusiv realitatea dacă cineva voia să asculte sau nu de Dumnezeu. Realitatea că cineva nu comite niciodată un omor sau nu fură nu este o dovadă că el se teme de Dumnezeu. Dar vedem că și credincioșii fac uneori asemenea lucruri și aceasta desigur nu este o dovadă că ei se tem de Dumnezeu și sunt credincioși. Un semn clar că cineva este credincios și se teme de Dumnezeu este când el părăsește lucrurile în care el vede că într-adevăr nu este nimic rău, dar despre care Dumnezeu spune că nu sunt bune. El ascultă atunci, pentru că recunoaște autoritatea lui Dumnezeu și a Domnului Isus. El întreabă în toate lucrurile care este voia Domnului Isus, Domnul său, Acela care l-a cumpărat cu un preț. Ce spune El îi este de ajuns. Credința spune: Doamne, ce vrei Tu să fac? (Slava lui Hristos în jertfe – pag. 260-261)